

Om at modtage

JJ:

”Nedenstående lignelse er ikke en perfekt overensstemmelse, men jeg tror alligevel, den kan hjælpe mange til at forstå et vigtigt princip lidt bedre. Denne lignelse vil blive taget med i en fremtidig bog i serien om Den Udødelige.”

Forestil jer, at der i begyndelsen findes én central radiostation for alle programmer og alle livsoplevelser. Den hedder ÅND.

Så findes der et sendeapparat, gennem hvilket alle udsendelser transmitteres. Det kaldes SJÆL.

Og endelig har vi mulighederne for instrumenter eller redskaber, som kan opfange det, der transmitteres.

Da menneskene begyndte på deres lange evolutionsvej, begyndte de uden nogen instrumenter overhovedet på nær et computerprogram, som vi kalder instinkt, og som er indbygget i dem. Dette computerprogram blev skabt på Den Centrale Radiostation og placeret i mennesket for at sikre, at han kunne overleve, indtil han bevidst kan stille ind og modtage.

Menneskene kører på dette program i mange liv og langsomt – ved at prøve sig frem, fejle og prøve igen – begynder de at forstå, at programmet ikke er svaret på alle deres behov. I mellemtiden fortsætter Den Centrale Radiostation med at sende, og bølgerne går igennem menneskene, men førend de udvikler et modtageapparat, kan de ikke opfange den højere kommunikation klart.

Engang imellem når mennesket er stille, fornemmer han, at der er mere end programmet, at der findes nyt materiale, som han kan blive bevidst om. I sine stille øjeblikke mener han at mærke vibrationen fra radiostationen (sjælen) passere gennem kroppen. Følelsen er så ubetydelig, at de første tusind gange han fornemmer den, afviser han den som fantasi, men til slut bliver han overbevist om, at der må være noget mere derude. Han er nu træt af at køre på sit forprogrammede materiale og ræsonnerer, at hvis der virkelig findes en Skaber derude, så må der også være mere at modtage, ellers er livet ikke værd at leve, og han kan lige så godt ødelægge sig selv.

Efterhånden som mennesket løber ind i blindgyde efter blindgyde på grund af sit programs begrænsninger, beslutter han at tage en chance og forsøger at konstruere en slags modtageapparat for at modtage Den Centrale Radiostation, som han har fornemmet så utydeligt.

I en lang periode eksperimenterer han med hundredvis af mekaniske lytteapparater, som han sætter for sit øre. Nogle af dem forstærker støj og almindelige lyde, og der er mange gange, hvor han tror, han hører Den Centrale Radiostation, men gang på gang finder han ud af, at han tog fejl. Adskillige gange bliver han narret af sine venner, som synes, han er skør, andre gange bliver han bedraget af en fidusmager, som rejser gennem hans by, og så er der mange gange, hvor andre mennesker påstår, at de har gjort et gennembrud. Disse mænd påstår ofte, at det udelukkende er dem, som kan modtage fra Den Centrale Radiostation, og hvis nogen ønsker at vide, hvad udsendelsen går ud på, så må man gå gennem dem, for man kan kun stole på deres udlægning af den.

Manden fortsætter sin søgen, men det sker ofte, at han tvivler på sig selv og tænker, at han måske er skør, når han forsøger at modtage fra Den Centrale Radiostation. Disse tanker opstår på grund af latterliggørelsen fra vennernes side og autoriteter, som opstår og erklærer, at udelukkende dem, der er udpeget til at kunne modtage.

Manden laver mange fejl og tvivler meget på sig selv, men ideen om at søge forlader aldrig helt hans sind, og en dag da han sidder og reflekterer under et træ, ser han et enormt lyn slå ned i det fjerne.

Efter lynnedslaget bliver luften fyldt med elektricitet, og manden synes et kort øjeblik, at det virker som om, han kan fornemme radiobølgerne. Det er som om, han ser ting med sit indre øje og hører ting, som han aldrig har oplevet før.

Da stormen stilner af, går manden med stor glæde i gang igen, for han indser, at han har fundet den manglende ingrediens i modtagelsen, nemlig elektricitet (sjælsenergi).

Manden går tilbage til sit værksted og samler alle de fysiske materialer sammen, der ikke fungerede tidligere, og han eksperimenterer med dem ved at tilføre elektricitet til dem. Langt om længe efter meget arbejde og mange frustrationer får manden samlet en primitiv radiomodtager. Der er mange atmosfæriske forstyrrelser, lyden er dårlig, og nogle gange fungerer den, andre gange gør den ikke, men han er endelig sikker på, at han modtager noget, for ordene giver helt klart mening.

Han stoler ikke fuldstændigt på sit instrument, for i fortiden er han jo blevet narret flere gange, så måske vil han også blive narret denne gang. Han lytter til udsendelsen, når han er sig selv og tester apparatet igen og igen, og til sidst konkluderer han, at ingen bedrager kan finde på sådan noget nyt og forfriskende materiale, som ikke findes i hans oprindelige program.

Da han har konkluderet, at han virkelig modtager noget, bliver han så glad, at han beslutter at dele sin lykke med sine venner. Han tager sit modtagerapparat og viser det til sine venner. De er nysgerrige og beder om en demonstration. Manden tænder for den og efter nogle atmosfæriske forstyrrelser hører han nogle sætninger ganske klart.

”Der er det! Hørte I det?”

”Hørte hvad?” siger hans venner. ”Vi kunne kun høre en masse støj.”

Manden er ude af sig selv. Hans venner må have været uopmærksomme. ”Der er det igen!” siger han.

”Hvad mener du?” svarer hans venner. ”Det eneste, der kommer ud af den, er støj. Vi tror, din hjerne har taget skade af alle dine eksperimenter og al din søgen. Måske har du brug for professionel hjælp.”

Manden indser nu, at det kun er ham, der kan høre ordene fra modtageren, at instrumentet af en eller anden grund er indstillet på ham, og at enhver må skabe sit eget redskab til at modtage med.

Nat efter nat lytter manden til sit nye apparat og skriver informationerne ned. Efter et stykke tid får han en anden ide:

”Nu ved jeg, hvordan jeg fuldstændigt klart kan bevise, at jeg modtager fra Den Centrale Radiostation. Jeg tager noget af det materiale, som jeg har modtaget og deler det med nogle flere. Når de så sammenligner det nye materiale med alle de gamle udslidte programmer, som cirkulerer, så vil mennesker blive overbeviste om, at jeg er en sand modtager. Det eneste de så behøver at gøre er at følge de planer, jeg har til at lave apparater efter, og så kan de modtage alle de samme ting, som jeg har modtaget, uden min hjælp.”

Han bliver begejstret over sin plan og begynder straks at lære Lysets ord fra sig til alle, der vil lytte.

Men ak, han bliver ganske bekymret og modløs over, hvordan de bliver modtaget. Mange af hans nærmeste venner synes ikke dette materiale er nær så godt som de gamle programmer, og at endog fidusmagerne tilbyder noget bedre.

Manden giver ikke op, og han underviser andre, men lederne peger hånligt fingre ad ham og fortæller deres tilhængere, at han er djævelens udsending, og folket vender sig mod manden, og han er heldig, at han undslipper uden at lide overlast.

Derefter trækker manden sig tilbage til sin rolige lejlighed i en lang periode og bliver enig med sig selv om, at hvis ingen andre vil drage nytte af hans opdagelser, så vil han i det mindste selv. Allerførst arbejder han med sin modtager, og efter et stykke tid er han i stand til at fjerne forstyrrelserne og de tomme perioder, således at udsendelsen kommer højt og klart igennem hele tiden. Men han holder ikke op endnu. Han fortsætter med at eksperimentere, indtil han udvikler noget, der svarer til et primitivt sort og hvidt fjernsyn. Det har en ganske lille skærm og så meget sne, at det er svært at se, hvad billederne forestiller, men han bliver ved med at arbejde, indtil han står med en større skærm med klare billeder og med lyd.

Til sidst indser han, at farve vil gøre hans indlæring endnu smukkere, og så bliver dette også udviklet.

Til slut finindstiller han det hele, og manden lærer og lærer og lærer, indtil han føler, at han er ved at gå op i sømmene på grund af viden. Han når til et punkt, hvor det at lære nyt ikke længere er vigtigt. Hvilken nytte er al hans viden til, hvis han ikke har nogen at dele den med?

Det store spørgsmål er, hvem han kan dele sin viden med? Alle synes at være tilfredse med enten deres oprindelige program eller med de lærere, der skaber blændværk og illusioner. Hvad skal han gøre?

Manden sidder længe tavs foran sit TV og forsøger at finde et svar, da han hører Lysets Ord højt og klart.

”Der findes andre.”

Manden kvikker op. Gennem sit apparat hører han svaret. Hvorfor har han ikke tænkt på det noget før? Der må selvfølgelig være andre, som ligeledes har lavet en eller anden slags modtager, og de har sikkert også trukket sig tilbage til et ensomt sted på grund af omverdenens dadel og hån.

Manden tager derefter af sted for at finde andre som ham selv, som har modtaget fra Den Centrale Radiostation. ”Hvordan skal jeg finde dem?” spørger han sig selv. Og så ser han planen for sig.

”Jeg vil stå frem og lære om ting, som ikke står i modsætning til almindelige menneskers programmer, men samtidig vil jeg plante et frø af højere viden i denne undervisning, som vil gå hen over hovedet på alle undtagen de andre, der modtager, for de vil kunne forstå.”

Manden går derefter ud i verden og underviser alle, der vil lytte, om sine lignelser med skjult viden, og ganske rigtigt findes der andre modtagere med øjne, som kan se, og ører, som kan høre, og som genkender visse ord og begreber, som de selv har modtaget fra Den Centrale Radiostation. Da de finder ud af, at denne mand ikke bare er en almindelig lærer, begynder de andre modtagere at samle sig omkring ham. Da de finder sammen, opdager de, at de alle sammen har bygget modtagere, som er af forskellig karakter og kvalitet. De, som har de bedste modtagere, begynder at hjælpe deres brødre og søstre, så alle, som ønsker det, kan modtage med den kvalitet og det billede, som de ønsker.

Til sidst er der blevet opbygget en kraft så stor, at selv de, som ikke har nogen modtager, begynder at tro på, at modtagelse er mulig, og antallet af modtagere mangedobles.

Efter et stykke tid sker det uventede. Mens alle modtagerne er samlet i én gruppe, kommer der en besked af stor Hel(lig)hed til dem fra Den Centrale Radiostation.

De hører en Mester udtale disse store ord: ”Tidspunktet er kommet, hvor afsenderen og modtageren skal blive Én.” Og de hører derefter de allermest hellige instruktioner, som ikke kan nedskrives.

De, som følger ordene, bliver blandet med Den Centrale Radiostation, og Den Centrale Radiostation blander sig med dem i Enhed. Nu opdager de, at det ikke længere er nødvendigt at have et apparat for at modtage, for det Åndelige Midtpunkt er nu i dem, og de er i Midtpunktet. De kan gå rundt blandt menneskene og undervise i alle disse ting, eller de kan udforske nye verdener. Alt er nu deres, og deres glæde er stor.